

EMILY HENRY

ΥΠΕΡΟΧΗ

ΜΕΓΑΛΗ

ΟΜΟΡΦΗ

ΖΩΗ

Μετάφραση: Νέλλα Γιατράκου

ΔΙΟΠΤΡΑ

Τίτλος πρωτοτύπου
GREAT BIG BEAUTIFUL LIFE
Emily Henry

© 2025 by Emily Henry Books, LLC.
Published by arrangement with Baror International, Inc.
& P&R Permissions & Rights Ltd.

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2026
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Baror International, Inc.
& P&R Permissions & Rights Ltd.

Πρώτη ελληνική έκδοση
Ιούνιος 2026

Μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

Επιμέλεια κειμένου
Έβελυν Παπαμιχαήλ

Προσαρμογή εξωφύλλου - Σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr
e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.
Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0367-2

*Για τη μαμά μου και τις τρεις γιαγιάδες μου.
Η ζωή είναι πολύπλοκη. Η αγάπη σας δεν ήταν ποτέ.*

1

Υπάρχει ένα παλιό γνωμικό για τις ιστορίες, που λέει ότι καθεμιά έχει τρεις εκδοχές: τη δική σου, τη δική μου και την αλήθεια. Αυτός που το είπε πρώτος δούλευε στον κινηματογράφο, ισχύει όμως και για τη δημοσιογραφία.

Υποτίθεται ότι δεν πρέπει να διαλέγουμε πλευρά. Υποτίθεται ότι ασχολούμαστε με τα γεγονότα. Τα γεγονότα συνθέτουν την αλήθεια.

Γεγονός: Ο Ρόμπερτ Έβανς –παραγωγός, διευθυντικό στέλεχος κινηματογραφικού στούντιο και ηθοποιός, που σκέφτηκε αυτή την πιασάρικη φράση– είχε παντρευτεί εφτά φορές.

Γεγονός: Εγώ, η Άλις Σκοτ –αρθρογράφος του περιοδικού *Scratch*, επίδοξη βιογράφος και τίποτε άλλο–, δεν είμαι καν επισήμως η φιλενάδα του άντρα με τον οποίο βγαίνω εδώ και έξι μήνες.

Γεγονός: Με ύψος ένα μέτρο και εβδομήντα πέντε εκατοστά, ο Ρόμπερτ Έβανς έχει ακριβώς το ίδιο ύψος με εμένα.

Γεγονός: Είναι πολύ πιθανό να αλλάξει όλη μου η ζωή και αντί να τρέχω να περάσω τον ειδυλλιακό λευκό φράχτη που με χωρίζει από το μεγαλύτερο όνειρο της ζωής μου, κάθομαι στο νοικιασμένο μου αυτοκίνητο με τον κλιματισμό στο φουλ και διαβάζω την καταχώριση της IMDb για έναν άντρα του οποίου την ύπαρξη αγνοούσα μέχρι πριν από τρία λεπτά, επειδή

μου ήρθε στον νου η φράση του για τις ιστορίες και επειδή κωλυσιεργώ.

Παρόλο που είμαι περισσότερο ενθουσιασμένη παρά νευρική, νιώθω να με κυριεύει το άγχος. Παίρνω μια τελευταία βαθιά ανάσα, σβήνω τη μηχανή και ανοίγω την πόρτα.

Νιώθω αμέσως την έντονη ζέστη του καλοκαιριάτικου καταμεσήμερου της Τζόρτζια, μια οικεία, λατρεμένη αίσθηση, που γίνεται ακόμα καλύτερη χάρη στο αλμυρό, θαλασσινό αεράκι που φυσάει στη νήσο Λιτλ Κρέσεντ.

Ελέγχω ξανά ότι έχω το σημειωματάριο, το μαγνητοφωνάκι και τα στιλό μου. Μετά κλείνω την πόρτα με δύναμη και σταματώ για να τσεκάρω στον πλαϊνό καθρέφτη τις φράντζες μου, που έχουν αρχίσει να υγραίνονται.

Προσπαθώ να πάρω μια ουδέτερη έκφραση. Είναι σημαντικό να το παίξω αδιάφορη.

Γεγονός: Δεν το έχω παίξει ποτέ αδιάφορη σε όλη μου τη ζωή.

Ανοίγω την πύλη και τα σανδάλια μου αντηχούν στο πέτρινο δρομάκι καθώς περπατάω δίπλα σε ένα τείχος από φυλλώματα: μαύρα βούρλα, φοίνικες, φραγκοσυκιές, αρμυρήθρες και –το αγαπημένο μου– αειθαλείς βελανιδιές.

Ζω έντεκα χρόνια στο Λος Άντζελες, αλλά κάθε φορά που αντικρίζω μια από τις αειθαλείς βελανιδιές της Τζόρτζια σκέφτομαι πάντα ότι βρίσκομαι σπίτι.

Βλέπω ένα χαριτωμένο τρικούάζ σπίτι πάνω σε ξύλινους πασσάλους και αφού ανεβαίνω μερικά φθαρμένα ξύλινα σκαλιά, φτάνω μπροστά σε μια φούξια πόρτα, που κάθε εκατοστό της είναι ζωγραφισμένο στο χέρι με λευκά κυκλάκια.

Με επιβραβεύει ένα εξίσου εκκεντρικό κουδούνι. Φαίνεται σαν συνηθισμένο κουδούνι, αλλά, όταν το πατάς, ακούγεται σαν μελωδικά καμπανάκια.

Δεν έχω προλάβει να πάρω καλά καλά μια βαθιά ανάσα για να προετοιμαστώ, όταν εμφανίζεται μια κοντή γυναίκα, με γκριζα μαλλιά, ένα ξεθωριασμένο φανελένιο πουκάμισο και βλοσυρό ύφος.

«Γεια σας». Της δίνω το χέρι μου. «Είμαι η Άλις Σκοτ».

Με κοιτάζει. Τα μάτια της είναι γαλάζια και τα μαλλιά της κοντοκουρεμένα.

«Από το *Scratch*», προσθέτω μήπως αυτό της θυμίσει κάτι. Δεν βλεφαρίζει καν.

«Εννοώ ότι εργάζομαι για το *Scratch*, αλλά είμαι εδώ για το βιβλίο».

Εξακολουθεί να με κοιτάζει ανέκφραστη. Για μια στιγμή σκέφτομαι την πιθανότητα να πρόκειται για μια καλοστημένη φάρσα που ενορχήστρωσε ο μεσήλικας γιος της γυναίκας από τον υπολογιστή του στο υπόγειό της, όπου περνάει τη μέρα του στέλνοντας μέιλ και κάνοντας τηλεφωνήματα σε εύπιστους συγγραφείς σαν εμένα, κάνοντας τη φωνή του να ακούγεται ψιλή και ελαφρώς τρεμουλιαστή, ώστε να προσποιηθεί ότι είναι μια γυναίκα γύρω στα ογδόντα.

Δεν θα ήταν η πρώτη φορά.

Ξεροβήχω και χαμογελάω. «Με συγχωρείτε, είστε η Μάργκαρετ;»

Δεν της μοιάζει, αλλά η τελευταία φωτογραφία της γυναίκας που υποτίθεται ότι θα συναντήσω ήταν τραβηγμένη πριν από τριάντα χρόνια. Συνεπώς, η γυναίκα μπροστά μου θα μπορούσε να είναι η λαμπερή, σχεδόν θρυλική (τουλάχιστον για μια συγκεκριμένη κατηγορία ανθρώπων, που περιλαμβάνει κι εμένα) Μάργκαρετ Γκρέις Ιβς.

Η πριγκίπισσα των ταμπλόιντ, που έγινε γνωστή με αυτό το όνομα επειδή ήταν η κληρονόμος της αυτοκρατορίας των μέσων μαζικής ενημέρωσης Ιβς, αλλά και επειδή ήταν μια

διασημότητα που απασχολούσε συνεχώς τους παπαράτσι και τους αρθρογράφους των κουτσομπολίστικων περιοδικών.

Η γυναίκα απαντάει με ένα δυνατό γέλιο και ανοίγει την πόρτα. «Είμαι η Τζόντι», λέει με ανεπαίσθητη, ακαθόριστη προφορά – γερμανική ίσως, «Πέρασε».

Μπαίνω στο δροσερό φουαγιέ, που μυρίζει λεμόνι και δυόσμο. Η Τζόντι δεν κοντοστέκεται, ούτε καν επιβραδύνει, αλλά διασχίζει αποφασιστικά το σπίτι, αφήνοντάς με να κλείσω την πόρτα και να τρέξω πίσω της.

«Όμορφο μέρος», λέω πρόσχαρα.

«Είναι πιο ζεστό κι από την κόλαση και τα κουνούπια δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τον Δράκουλα», λέει.

Μου έρχεται στον νου ο Ρόμπερτ Έβανς. Η δική σου, η δική μου και η αλήθεια.

Στο τέλος ενός στενού διαδρόμου στρίβει και βρισκόμαστε σε έναν άλλο. Το σπίτι μοιάζει με ευάερο, ευήλιο λαβύρινθο, διακοσμημένο με λευκό ξύλο και γαλάζιο γυαλί, που καταλήγει σε ένα ευρύχωρο σαλόνι, του οποίου οι τοίχοι είναι κατά εβδομήντα τοις εκατό παράθυρα.

«Περίμενε εδώ κι εγώ θα πάω να φέρω την κυρία», λέει η Τζόντι και είναι φανερό ότι το διασκεδάζει. Ξεκλειδώνει μία από τις γυάλινες πόρτες και βγαίνει στην πίσω αυλή, που έχει έναν κήπο ακόμα πιο μεγάλο και άγριο από τον μπροστινό και μια μικρή πισίνα.

Εκμεταλλεύομαι την ευκαιρία για να κάνω αργά τον γύρο του δωματίου. Είμαι ενθουσιασμένη και το χαμόγελό μου είναι τόσο πλατύ, που έχει αρχίσει να πονάει το σαγόνι μου. Ακουμπάω τα πράγματά μου στο χαμηλό ρατάν τραπεζάκι και σταυρώνω τα χέρια στο στήθος για να μην αγγίξω τίποτα καθώς περιπλανιέμαι. Πίνακες ζωγραφικής καλύπτουν κάθε εκατοστό των τοίχων, φυτά κρέμονται μπροστά από τα παράθυρα

ενώ άλλα βρίσκονται σε πήλινες γλάστρες στο πάτωμα. Ένας ανεμιστήρας οροφής περιστρέφεται αργά και πρόχειρες στοίβες με βιβλία με φθαρμένες ράχες και τοποθετημένα ανάποδα –τα περισσότερα κηπουρικής και γεωπονίας– καλύπτουν κάθε ξύλινη επιφάνεια.

Είναι όμορφο σπίτι. Κρατάω ήδη νοερά σημειώσεις για να το περιγράψω. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι δεν έχω πειστεί ακόμη ότι θα έχω λόγο να το περιγράψω.

Μέχρι τώρα τίποτα δεν υποδεικνύει ότι αυτό είναι το σπίτι της Μάργκαρετ Ιβς. Δεν υπάρχουν φωτογραφίες της επιφανούς οικογένειάς της. Δεν υπάρχουν αντίτυπα, παλιά ή καινούρια, των δεκάδων περιοδικών και εφημερίδων τους. Δεν υπάρχουν κορνιζαρισμένες φωτογραφίες της πολυτελούς έπαυλης των Ιβς στην ακτή της Καλιφόρνιας, όπου μεγάλωσε. Δεν υπάρχουν τα βραβεία Γκράμι του αείμνηστου συζύγου της πάνω στο τζάκι. Κανένα στοιχείο που να τη συνδέει με τον διαλυμένο πλέον κολοσσό των μέσων μαζικής ενημέρωσης ή τις χαρές και τις τραγωδίες της οικογένειας Ιβς που δημοσίευαν τόσο πρόθυμα οι ανταγωνιστές της, όταν η Μάργκαρετ βρισκόταν ακόμα στην κορυφή του κόσμου.

Η πόρτα ανοίγει ξανά και γυρίζω για να αντικρίσω την Τζόντι και να τη ρωτήσω ποιος ακριβώς μου ζήτησε να περάσω έντεκα ώρες στο αεροπλάνο και σαράντα πέντε λεπτά σε ένα νοικιασμένο Kia Rio για αυτή τη συνάντησή.

Αλλά τότε βλέπω τη γυναίκα που μπαίνει.

Έχει κοντύνει μερικά εκατοστά, έχει πάρει λίγο βάρος –μεγάλο ποσοστό του οποίου υποθέτω ότι είναι μύες– και τα κάποτε κατάμαυρα μαλλιά της είναι πλέον ένας συνδυασμός καστανού και γκρίζου.

Δεν έχει ίχνος λάμψης ή αέρα πλούτου και δύναμης, αλλά η πονηρή λάμψη στα μάτια της είναι αυτή που είχε σε όλες τις

φωτογραφίες της, μια φευγαλέα, απροσδιόριστη ιδιότητα που τη μετέτρεψε από κληρονόμο εκδοτικού κολοσσού σε πριγκίπισσα των εξώφυλλων.

«Γεια σου». Η ζεστασιά στη φωνή της Μάργκαρετ με εκπλήσσει, όπως και στις λιγοστές σύντομες τηλεφωνικές συνομιλίες μας τις εβδομάδες πριν από αυτό το ταξίδι. «Πρέπει να είσαι η Άλις».

Βγάζει τα γάντια κηπουρικής που φοράει και τα πετάει στο μπράτσο της κοντινότερης, λευκής, ψάθινης πολυθρόνας. Πλησιάζει ξυπόλυτη προς το μέρος μου και σκουπίζει το χέρι της στο καφτάνι της, πριν το απλώσει για να σφίξει το δικό μου.

«Είσαι εκείνη», λέω. Έχω ξεχάσει κάθε εύγλωττη φράση που συνέταξα ποτέ και τώρα μιλάω τελείως αυθόρμητα.

Γελάει. «Είχα την εντύπωση ότι αυτό ακριβώς είναι το νόημα».

Μου σφίγγει ελαφρώς το χέρι, αλλά μετά το αφήνει και μου κάνει νόημα να καθίσω.

«Είναι». Εγώ κάθομαι στον καναπέ κι εκείνη στην πολυθρόνα απέναντί μου. «Προσπάθησα να μην ενθουσιαστώ! Δεν τα κατάφερα. Δεν τα καταφέρνω ποτέ, αλλά συνεχίζω να προσπαθώ».

«Αλήθεια;» Φαίνεται ικανοποιημένη. «Συνήθως έχω το αντίθετο πρόβλημα. Περιμένω το χειρότερο από τους ανθρώπους». Μου χαρίζει ένα χαμόγελο. Είναι ταυτόχρονα σαγηνευτικό και θλιμμένο. Σαγηνεθλιμμένο.

Αυτή η λέξη, για παράδειγμα, δεν θα πέρναγε ποτέ την επιμέλεια κειμένου. Αλλά η ουσία είναι ότι πίσω από τα λαμπερά της μάτια τη βλέπω κρυμμένη: την αλήθεια. Αυτή που δεν ακούστηκε ποτέ.

Πώς είναι να γεννιέσαι σε έναν κόσμο με χρυσά κουτάλια και ασημένια πιάτα, με ηθοποιούς που πέφτουν μεθυσμένοι

και ντυμένοι στην εσωτερική πιρίνα του σπιτιού σου και πολιτικούς που σφίγγουν τα χέρια στο δείπνο πάνω από το τραπέζι σου για να επισφραγίσουν συμφωνίες.

Πώς είναι να ερωτεύεσαι έναν αστέρα της ροκ κι εκείνος να ανταποδίδει τον έρωτά σου.

Αλλά και άλλα. Το σκάνδαλο, την αίρεση, τη δίκη, το ατύχημα.

Και τελικά, είκοσι χρόνια πριν, την εξαφάνιση της Μάργκαρετ.

Τι συνέβη, αλλά και για ποιον λόγο.

Και γιατί τώρα, μετά από τόσο καιρό, είναι πρόθυμη να πει την ιστορία της.

Πίσω από τη Μάργκαρετ, η πόρτα ανοίγει τρίζοντας και μπαίνει η Τζόντι, κουβαλώντας έναν κουβά με λεμόνια. «Ευχαριστώ, Τζόντι», λέει η Μάργκαρετ χωρίς να γυρίσει.

Η Τζόντι γρυλίζει. Δεν μπορώ να καταλάβω αν οι δυο γυναίκες είναι φίλες, συγκάτοικοι, σύντροφοι, εργοδότρια και υπάλληλος ή θανάσιμοι εχθροί που τυχαίνει να είναι και συγκάτοικοι.

Η Μάργκαρετ κάθεται σταυροπόδι. «Ωραία νύχια», λέει, δείχνοντας τα χέρια μου, που είναι ακουμπισμένα στα γόνατά μου.

«Είναι ψεύτικα». Σκύβω μπροστά για να μπορέσει να δει καλύτερα τα νύχια μου με τις φραουλίσες.

«Στοιχηματίζω ότι είσαι από εκείνους τους ανθρώπους που προσπαθούν να βρουν παντού την ομορφιά».

«Εσύ όχι;» ρωτάω γοητευμένη από το απαλό, θλιμμένο χαμόγελο στα χείλη της.

Ανασηκώνει σχεδόν ασυναίσθητα τους ώμους της σε μια κίνηση που σημαίνει λιγότερο *Δεν ξέρω* και περισσότερο *Δεν μου αρέσει αυτή η ερώτηση*.

Και μετά, ως πραγματική Ιβς, αλλάζει θέμα συζήτησης. «Πώς ακριβώς θα γίνει αυτό; Αν συμφωνήσω να το κάνω».

Δεν την αφήνω να με αποθαρρύνει. Ξέρω ότι δεν είναι απόλυτα αποφασισμένη και δεν την κατηγορώ γι' αυτό. «Όπως θέλεις εσύ», υπόσχομαι.

Σηκώνει το ένα της φρύδι. «Κι αν θέλω να γίνει όπως συνήθως;»

«Λοιπόν», λέω. «Δεν το έχω ξανακάνει αυτό. Συνήθως γράφω άρθρα και αφιερώματα. Περνάω μερικές μέρες ή εβδομάδες με κάποιον και γράφω τις παρατηρήσεις μου. Κάνω μερικά αστεία. Γράφω από την οπτική γωνία κάποιου που κοιτάζει απέξω. Αυτό θα είναι διαφορετικό. Θα γράψω εκ των έσω.

»Θα καταγράψω τις δικές σου εμπειρίες. Όχι ως παρατηρητής. Θα χρειαστώ πολύ περισσότερο χρόνο, πιθανότατα μήνες, για να ολοκληρώσω την έρευνα, να κάνω το προσχέδιο και να εντοπίσω τα κενά. Θα νοικιάσω ένα σπίτι κάπου εδώ κοντά. Θα φτιάξουμε ένα πρόγραμμα που θα προβλέπει ώρες για συνεντεύξεις, αλλά και ώρες που θα μπορώ απλώς να σε ακολουθώ σαν σκιά».

«Σαν σκιά», επαναλαμβάνει σκεπτική.

«Να σε ακολουθώ στην καθημερινότητά σου», διευκρινίζω. «Να βλέπω τι καλλιεργείς στον κήπο σου, με ποιον περνάς τον χρόνο σου. Να κάνω παρέα με εσένα και την Τζόντι και τους φίλους σου στην πόλη».

Το πιγούνι της Μάργκαρετ ανασηκώνεται και τα μάτια της κλείνουν καθώς γελάει. «Κάνε μου τη χάρη να το επαναλάβεις αυτό μόλις έρθει».

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ορμάει στο δωμάτιο η Τζόντι, κρατώντας δύο ποτήρια με λεμονάδα. Τα ακουμπάει με δύναμη στο τραπεζάκι.

«Ευχαριστώ, Τζόντι», λέω αποφασισμένη να την κερδίσω.

«Χωρίς εσένα θα πέθαινα», της φωνάζει περιπαικτικά η Μάργκαρετ.

«Δεν το ξέρω, νομίζεις;» φωνάζει η Τζόντι πριν περάσει την πόρτα και εξαφανιστεί.

Πίνω μια πολύ μικρή γουλιά λεμονάδα, που μετατρέπεται σε πολύ μεγάλη, γιατί είναι υπέροχη, αρωματική και δροσερή, με φύλλα δυόσμου που επιπλέουν ανάμεσα στα παγάκια.

Αφήνω κάτω το ποτήρι και πιέζω τον εαυτό μου να συγκεντρωθεί στη δουλειά. «Θα μπορούσες να βρεις πολύ πιο έμπειρους συγγραφείς. Υπάρχουν εκατοντάδες άνθρωποι που θα με έσπρωχναν στον γκρεμό, προκειμένου να πάρουν αυτή τη δουλειά και ειλικρινά θα τους καταλάβαινα».

«Ανησυχητικό», λέει η Μάργκαρετ.

«Αυτό που λέω είναι ότι, αν είσαι έτοιμη να αφηγηθείς την ιστορία σου, σου αξίζει να ειπωθεί όπως ακριβώς θέλεις εσύ. Πρέπει να είναι δική σου και μόνο δική σου. Και αυτό μπορείς να το κάνεις μόνο με κάποιον που εμπιστεύεσαι. Σου υπόσχομαι ότι, αν αποφασίσεις να γράψουμε μαζί αυτό το βιβλίο, η δική σου φωνή είναι αυτή που θα ακουστεί. Αυτή θα είναι η προτεραιότητά μου. Να διασφαλίσω ότι θα είναι η δική σου ιστορία».

Το χαμόγελό της ξεθωριάζει και το πρόσωπό της σοβαρεύει. Οι γραμμές στις άκρες των ματιών της και οι ρυτίδες γύρω από το στόμα της βαθαίνουν, απόδειξη μιας ολόκληρης ζωής και όχι μόνο των τριάντα τριών χρόνων που πέρασε κάτω από τα φώτα της δημοσιότητας, αλλά και των επόμενων τριάντα χρόνων που πέρασε απομονωμένη και των είκοσι χρόνων μετά την εξαφάνισή της.

«Κι αν αυτό», λέει αργά, «δεν είναι αυτό που θέλω;».

Κουνάω το κεφάλι μου. «Δεν καταλαβαίνω».

«Κι αν δεν θέλω να ακουστεί η δική μου εκδοχή;» ρωτάει. «Αν θέλω να ειπωθεί ολόκληρη η φρικτή αλήθεια; Αν βαρέθηκα να ζω με τη δική μου εκδοχή των γεγονότων, σύμφωνα με την οποία είμαι πάντα η ηρωίδα, και θέλω να δω για μια φορά τα πράγματα άσπρα και μαύρα;»

Η ερώτησή της με βρίσκει απροετοίμαστη. Συνήθως χρειάζεται να διαβεβαιώσω τους συνομιλητές μου ότι δεν θα διαστρεβλώσω τα λεγόμενά τους απομονώνοντας φράσεις. Ότι θέλω να δω ολόκληρη την εικόνα, βαθιά μέσα τους ως την ανθρωπιά τους.

«Είναι πρόβλημα;» λέει η Μάργκαρετ, σηκώνοντας το φρύδι της καθώς αντιλαμβάνεται τον δισταγμό μου.

Μετακινούμαι στην άκρη του καναπέ. «Ό,τι θέλεις εσύ», επαναλαμβάνω. «Αν αυτό θέλεις, αυτό θα κάνουμε».

Για λίγο μένει σκεφτική. «Έχω άλλη μία ερώτηση».

«Ό,τι θέλεις». Θα μπορούσε να με ρωτήσει για το πιο εξευτελιστικό συμβάν της σεξουαλικής μου ζωής και θα το ξεφούρνιζα αμέσως. Θέλω να καταλάβει ότι μαζί μου είναι ασφαλής.

Το γκρίζο φρύδι της ανασηκώνεται πάλι. «Είσαι πάντα τόσο πρόσχαρη;»

Ξεφυσάω. Αυτή η δουλειά είναι πολύ μεγάλη και σημαντική για να ξεκινήσω με ψέματα.

«Ναι», λέω. «Ναι, είμαι».

Το πνιχτό της γέλιο διακόπτει ένας ήχος που θυμίζει άνεμο που φυσάει μέσα από γυάλινα μελωδικά κουδουνάκια. Η Μάργκαρετ κοιτάζει το ρολόι από ξεβρασμένο ξύλο πάνω στο γέισο του τζακιού.

«Πήγε δύο». Σηκώνεται όρθια. «Μου έδωσες πολλά να σκεφτώ, Άλις Σκοτ».

Σηκώνομαι όρθια και μαζεύω το σημειωματάριο και το

μαγνητοφωνάκι που δεν χρησιμοποίησα. «Όπως και να 'χει», λέω, «σ' ευχαριστώ».

«Για ποιο πράγμα;» λέει ειλικρινά σατισμένη καθώς με οδηγεί στους δαιδαλώδεις διαδρόμους.

«Για τη σημερινή μέρα», λέω. «Επειδή μου έδωσες μια ευκαιρία». Επειδή επιτέλους μπορώ να συζητήσω με τη μητέρα μου ένα επαγγελματικό θέμα που δεν θα την κάνει να χασμουριέται από ανία.

«Είναι μόνο μια ευκαιρία», μου θυμίζει η Μάργκαρετ καθώς φτάνουμε στην πόρτα της εισόδου. «Μη με ευχαριστείς για αυτό. Σε όλους αξίζει μια ευκαιρία. Κι έχω να κουνήσω μερικά κλαδιά ακόμα για να δω τι θα πέσει».

«Το καταλαβαίνω απόλυτα, αλλά...» Η φωνή μου σβήνει καθώς ανοίγει τη φούξια πόρτα και συνειδητοποιώ πόσο έξω έπεσα.

Δεν κατάλαβα καλά.

Το ραντεβού των δύο στέκεται στην κορυφή της σκάλας, φορώντας ένα γκρι, υφασμάτινο, σπορ παντελόνι και λευκό φανελάκι.

Όμως δεν είναι το ντύσιμο που κάνει την καρδιά μου να βουλιάξει και το αίμα να στραγγίξει από το πρόσωπό μου – παρόλο που η επιλογή του παντελονιού με αυτόν τον καιρό με κάνει να σαστίσω.

Είναι ο μεγαλόσωμος, μελαχρινός άντρας με τη γαμψή μύτη που τα φοράει.

Ο Χέιντεν Άντερσον.

Πριν τέσσερα χρόνια θα μπορούσες να πεις ο Χέιντεν Άντερσον, ο δημοσιογράφος της μουσικής βιομηχανίας, και θα ήταν ακριβές. Όμως, αν ήταν μόνο αυτό, δεν θα ήξερα το όνομά του και σίγουρα δεν θα τον αναγνώριζα. Έχω καλή μνήμη, αλλά δεν απομνημονεύω τα ονόματα των αρθρογράφων του περιοδικού *Rolling Stone*.

Ωστόσο, πλέον δεν είναι μόνο ο Χέιντεν Άντερσον, ο δημοσιογράφος της μουσικής βιομηχανίας.

Πλέον είναι ο Χέιντεν Άντερσον, ο βιογράφος που κέρδισε το βραβείο Πούλιτζερ. Εκείνος που έγραψε ένα συγκλονιστικό βιβλίο για τον Αμερικανό τραγουδιστή που πάσχει από άνοια.

Και τώρα είναι ο Χέιντεν Άντερσον στον οποίο η Μάργκαρετ αναφέρθηκε ως άλλο ένα κλαδί που πρέπει να κουνήσει. Ένα πιο επιτυχημένο και πιο γνωστό κλαδί.

«Ήρθα νωρίς;» λέει με σιγανή, βραχνή φωνή καθώς το βλέμμα του πηγαίνει από μένα (κενό, δεν με ξέρει και γιατί να με γνωρίζει άλλωστε; Είμαι ένα αδιάφορο κλαδί) στη Μάργκαρετ (για την οποία δείχνει ελάχιστα περισσότερο ενδιαφέρον).

«Είσαι ακριβώς στην ώρα σου», λέει θερμά η Μάργκαρετ. «Ξεπροβόδιζα την Άλις».

Το πρόσωπο του Χέιντεν παίρνει μια έκφραση σαν να λέει *Ποια στο διάολο είναι η Άλις*, σαν να έχει ξεχάσει ήδη ότι ένα άλλο άτομο στέκεται ακριβώς μπροστά του. Ίσως να μην κατέγραψε την παρουσία μου την πρώτη φορά που διασταυρώθηκαν τα βλέμματά μας.

«Γεια!» Ανακτώ αρκετό έλεγχο πάνω στα όργανά μου, ώστε η καρδιά μου να αρχίσει να αντλεί πάλι αίμα, τα πνευμόνια μου να ρουφάνε οξυγόνο και το χέρι μου να απλωθεί για να σφίξει το δικό του.

Απλώνει αργά το δικό του, σαν να θέλει περισσότερες πληροφορίες πριν συμφωνήσει σε σωματική επαφή.

«Έφευγα», τον διαβεβαιώνω και η δήλωσή μου έχει το επιθυμητό αποτέλεσμα. Το πολύ μεγάλο και ζεστό χέρι του σφίγγει τελικά το δικό μου και μετά πέφτει πάλι στο πλάι.

«Ευχαριστώ και πάλι», λέω στη Μάργκαρετ πάνω από τον ώμο μου καθώς βγαίνω βιαστικά στο πεζοδρόμιο.

«Θα επικοινωνήσω», μου λέει και απαντάω με ένα βεβιασμένο χαμόγελο, σαν να μην έχει ραγίσει λίγο η καρδιά μου και σαν να μην είμαι έτοιμη να βάλω τα κλάματα για τη δουλειά των ονείρων μου, που είμαι ενενήντα εννέα τοις εκατό σίγουρη ότι μόλις έχασα.

2

Περνάω το πρώτο μου βράδυ στο ξενοδοχείο Γκράντε Λουτσία, τρώγοντας καραμέλες γλυκόριζας και ψάχνοντας πληροφορίες στο διαδίκτυο για τον Χέιντεν Άντερσον ενώ προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν ήρθε το τέλος του κόσμου.

Πρώτα διαβάζω μια ντουζίνα διθυραμβικές κριτικές για το βιβλίο του. Μετά πέφτω πάνω σε ένα άρθρο του *Publishers Weekly*, που εκτιμά ότι οι πωλήσεις του βιβλίου στις ΗΠΑ τον πρώτο χρόνο κυκλοφορίας ξεπέρασαν τα δύο εκατομμύρια, και μετά, για να βασανίσω τον εαυτό μου, παρακολουθώ μια συνέντευξη με τον Χέιντεν και τον ήρωα του βιβλίου, τον Λεν Στέρλινγκ, κατά την οποία ο Λεν λέει στον δημοσιογράφο ότι είχε μιλήσει με εννέα συγγραφείς πριν γνωρίσει τον Χέιντεν. «Είμαι πολύ ανταγωνιστικός», λέει ο Χέιντεν χωρίς ίχνος χιούμορ ή αυτοσαρκασμού.

Μου ξεφεύγει ένα μικρό βογκητό.

Υπάρχει ακόμα μια πιθανότητα να επιλέξει εμένα η Μάργκαρετ.

Ίσως να προτιμάει να συνεργαστεί με μια γυναίκα. Ίσως να επιλέγει πάντα το αυτσάιντερ. Ίσως να τρέφει μια φυσική αντίπαθεια για τους ψηλούς, μυώδεις, χαρισματικούς άντρες που γράφουν βιογραφίες που όχι απλώς δεν κάνουν τον αναγνώστη να κοιμηθεί, αλλά έκαναν τη συγκεκριμένη αναγνώστρια

να δακρύσει πολλές φορές καθώς διάβαζε μόνη στο μπαρ του μεξικάνικου εστιατορίου της γειτονιάς της στο Χάιλαντ Παρκ.

Θα μπορούσαν να υπάρχουν πολλοί λόγοι για να μη θέλει να συνεργαστεί με τον Χέιντεν και σίγουρα υπάρχουν κάποιοι για να θέλει να συνεργαστεί μαζί μου.

Γνέφω με μεγαλύτερο ενθουσιασμό από αυτόν που νιώθω. Πέφτω πάνω στο καρό κάλυμμα του κρεβατιού ενώ κοιτάω έξω από την μπαλκονόπορτα την παραλία πέρα από το προαύλιο του ξενοδοχείου.

Έπρεπε να φανταστώ ότι ο τόπος διαμονής της Μάργκαρετ δεν θα έμενε κρυφός για πάντα.

Όλα ξεκίνησαν τέσσερις μήνες πριν, όταν κυκλοφόρησε το αφιέρωμά μου στην Μπέλα Τζιράντι, το πρώην παιδί θαύμα. Αυτό το άρθρο ήταν το πιο σημαντικό επίτευγμα στη μέχρι τώρα σταδιοδρομία μου. Έχω έναν ολόκληρο φάκελο με συγχαρητήρια μείλ από πρώην συναδέλφους και screenshot από διαδικτυακές συζητήσεις μετά την κυκλοφορία του αφιερώματος.

Και μόνο γι' αυτό θα άξιζαν οι εβδομάδες των ατελείωτων διορθώσεων και αδιάκοπων συνεννοήσεων με τους ερευνητές και τον επιμελητή μου.

Αλλά στο τέλος ενός πολύ σύντομου μείλ υπήρχε και κάτι ακόμα.

Το λάτρεψα, έγραψε η Ηλίνα Πάιρνει Πίσω Τη Ζωή Της Στα 53. ΥΓ.: Εκείνο το τραγούδι του Κόσμο Σινκλέρ για τη Μάργκαρετ Ιβς για το οποίο συζητήσατε με την Μπέλα είναι ένα από τα αγαπημένα μου. Ήξερες ότι η Μάργκαρετ ζει πλέον σε ένα νησί κοντά στην Τζόρτζια και πουλάει έργα τέχνης με ψευδώνυμο;

Μόνο αυτό. Καμία άλλη πληροφορία. Όταν έστειλα μείλ στη Λίνα, δεν πήρα καμία απάντηση.

Πέρασα δύο εβδομάδες ερευνώντας κάθε πιθανή σχέση της Μάργκαρετ με την Τζόρτζια (δεν μπόρεσα να βρω κάποια) και

ψάχνοντας στο διαδίκτυο συνδυασμούς του ονόματός της με τις λέξεις «τέχνη» και «νησί», αλλά μάταια. Η Μάργκαρετ Ιβς εξαφανίστηκε από τον δημόσιο βίο λίγο μετά την αλλαγή της χιλιετίας. Οι φήμες έλεγαν ότι παντρεύτηκε έναν Ιταλό ελαιοπαραγωγό με τα μισά της χρόνια και εγκαταστάθηκε στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού.

Στην αρχή ήμουν ενενήντα τοις εκατό σίγουρη ότι η Λίντα έκανε λάθος ή έλεγε ψέματα.

Δεν ήταν δυνατόν να βρίσκεται η Μάργκαρετ στην Τζόρτζια, σε ένα νησάκι που επιβίωνε χάρη στον εγχώριο τουρισμό, μια μέρα δρόμο από το δυτικό Τενεσί, τη γενέτειρα του άντρα της, του Κόσμο Σινκλέρ.

Ωστόσο η ιδέα δεν έλεγε να μου φύγει από το μυαλό. Αυτή η φήμη πρέπει να είχε κάποια βάση, σκεφτόμουν καθώς προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου να μην υποκύψει στη φυσική μου αισιοδοξία.

Άρχισα να ψάχνω σε διαδικτυακά φόρουμ. Οτιδήποτε είχε σχέση με τη μουσική του Κόσμο, με την επιφανή οικογένεια Ιβς, με την εξαφάνιση της Μάργκαρετ.

Τίποτα. Κανένα στοιχείο.

Και μετά ανακάλυψα τους συνωμοσιολόγους. Αυτούς που ανέβαζαν φωτογραφίες του Έλβις σε ένα εμπορικό κέντρο στην Τοσκαλούζα. Ή τον Κένεντι με καπέλο κουβά και ανοιχτό πουκάμισο, στήθος με λευκές τρίχες και χρυσές αλυσίδες στο Μαϊάμι. Μου πήρε αρκετό χρόνο να βρω την ανάρτηση για τη Μάργκαρετ, γιατί το μυστήριο της εξαφάνισής της είχε ξεθυμάνει στο πέρασμα του χρόνου.

Όλοι γνώριζαν για τις Εκδόσεις Ιβς και την πολυτελή έπαυλη της οικογένειας (που πλέον ανήκε στο κράτος και ήταν επισκέψιμη). Και βέβαια γνώριζαν τον χαμό που είχε γίνει με την αδελφή της Μάργκαρετ και την αίρεση και πιθανότητα

μπορούσαν να ανακαλέσουν αμέσως στη μνήμη τους την πασίγνωστη ασπρόμαυρη φωτογραφία που έδειχνε τη Μάργκαρετ και τον Κόσμο να ανεβαίνουν τρέχοντας πιασμένοι χέρι χέρι τα σκαλιά του δημαρχείου τη μέρα που κλέφτηκαν, με τα ξανθά μαλλιά του κολλημένα πίσω και τα δικά της χτενισμένα όπως επίτασσε η μόδα της εποχής.

Όμως μετά τον τραγικό θάνατο του Κόσμο, η χήρα του είχε αρχίσει να αποφεύγει τη δημοσιότητα. Έτσι, όταν εξαφανίστηκε εντελώς είκοσι χρόνια πριν, κανείς δεν είχε ενδιαφερθεί.

Οι περισσότεροι είχαν αποδεχτεί ότι δεν θα μάθαιναν ποτέ τι της συνέβη. Άλλη μία Αμέλια Έρχαρτ, μια γυναίκα χαμένη στον χρόνο.

Όμως εξακολουθούσε να υπάρχει μια ενεργή διαδικτυακή κοινότητα που ασχολούνταν με τις φήμες για την εξαφάνισή της. Με την κατάρριψη ή την επιβεβαίωσή τους, ανάλογα με την οπτική γωνία. Συμπεριφέρονταν όπως οι κοινότητες που ασχολούνταν εμμονικά με τα αληθινά εγκλήματα, χρησιμοποιώντας αποσπάσματα από παλιές συνεντεύξεις ως αποδεικτικά στοιχεία υπέρ μιας αγαπημένης θεωρίας.

Αυτά τα διαδικτυακά φόρουμ δεν με οδήγησαν πουθενά.

Ωστόσο το φόρουμ Όχι Και Τόσο Νεκρές Διασημότητες με οδήγησε εδώ, σε αυτό το νησάκι.

Κι αν μπόρεσα εγώ να την εντοπίσω μέσω αυτών των αναρτήσεων, ποιος ξέρει πόσοι άλλοι Χέιντεν Άντερσον ταξιδεύουν αυτή τη στιγμή προς το νησάκι Λιτλ Κρέσεντ.

Το κινητό μου δονείται στο στρώμα δίπλα μου και ψάχνω στα τυφλά με το χέρι μου για να το πιάσω. Με κυριεύει μια αίσθηση προσμονής στη σκέψη ότι ίσως να πήρε κιόλας η Μάργκαρετ την απόφασή της, αλλά μετά βλέπω την οθόνη.

Ο Θίο. Με κυριεύει μια διαφορετική αίσθηση, αυτό το

νευρικό φτερούγισμα στο στομάχι που με πιάνει κάθε φορά που μου τηλεφωνεί ο κατά διαστήματα φίλος μου.

Πώς πήγε με την κληρονόμο; ρωτάει. Συγκινούμαι που του θυμήθηκε. Υπερβολικά ίσως. Δεν μιλούσα για τίποτα άλλο τις τελευταίες εβδομάδες. Αλλά ακόμα κι έτσι! Επικοινωνήσε για να μάθει – κάτι είναι κι αυτό!

Δεν ξέρω πώς να το περιγράψω, έτσι λέω: Είναι ενδιαφέρουσα και το σπίτι της είναι ονειρεμένο. Θέλω αυτή τη δουλειά απεγνωσμένα.

Είναι όλα αλήθεια. Και δεν με συνέφερε να προσθέσω ότι φοβάμαι ότι δεν θα την πάρω, γιατί εμφανίστηκε ένας πανύψηλος ροκ θεός με Πούλιτζερ και βλέμμα που θα έκανε ακόμα και τη Μέδουσα να πετρώσει.

Κοιτάζω το τηλέφωνο για ένα, δύο, τρία λεπτά. Το αφήνω. Στον Θίο με τράβηξε η αυτοπεποίθηση και ο χαλαρός, ανέμελος τρόπος με τον οποίο κινείται στον κόσμο. Οι άνθρωποι που δεν παίρνουν τίποτα σοβαρά έχουν κάτι πολύ ελκυστικό. Όσπου να ανταλλάξεις μηνύματα με έναν από αυτούς. Ο Θίο είναι πολύ κακός σε αυτό. Για να είμαι δίκαιη, ούτε εγώ είμαι φοβερή, αλλά απαντώ αμέσως στα μηνύματά του και μετά περιμένω μια ολόκληρη μέρα για κάποια αντίδραση.

Βέβαια, μπορεί μέχρι τότε να έχω χάσει τη δουλειά των ονείρων μου και να έχω λιώσει πάνω σε αυτό το κρεβάτι, ένα απολειψάδι που κάποτε ήταν γνωστό ως η συγγραφέας Άλις Σκοτ.

«Σύνελθε, Σκοτ!» φωνάζω καθώς πετάγομαι όρθια και κλείνω το λάπτοπ μου.

«Βρίσκεσαι σε ένα πανέμορφο νησί, το στομάχι σου γουργουρίζει από την πείνα και δεν έχεις καμία υποχρέωση», λέω στον εαυτό μου καθώς αρπάζω το τηλέφωνό μου και φοράω τα σανδάλια μου. «Καλά θα κάνεις να το εκμεταλλευτείς».

Η νήσος Λιτλ Κρέσεντ είναι προορισμός διακοπών, αλλά δεν είναι γνωστή για τη νυχτερινή της ζωή. Οι περισσότεροι παραθεριστές είναι συνταξιούχοι ή οικογένειες με παιδιά και είναι Τρίτη και εννέα η ώρα το βράδυ, οπότε οι επιλογές είναι λιγοστές.

Το πρώτο εστιατόριο που συναντώ ονομάζεται Γυάλα και το μενού που είναι αναρτημένο μπροστά αποτελείται κατά ενενήντα τοις εκατό από αλκοολούχα ποτά και δέκα τοις εκατό από θαλασσινά.

Είναι στριμωγμένο και υπέροχα κίτς. Οι τοίχοι έχουν επένδυση από μπαμπού και από το ταβάνι κρέμονται δίχτυα με κάθε λογής πολύχρωμα πλαστικά ψάρια και φωσφορίζοντα φύκια. Μια σερβιτόρα με αλογοουρά, στενή, άσπρη μπλούζα και κοντό σορτσάκι περνάει δίπλα μου κρατώντας έναν δίσκο και λέει πρόσχαρα: «Κάθισε όπου θέλεις, γλυκιά μου. Δεν έχουμε πολλή δουλειά απόψε».

Υπάρχουν πολλά άδεια τραπέζια, αλλά βλέπω στο μπαρ δύο μεγαλύτερους άντρες με κοντομάνικα πουκάμισα και νιώθω ότι έχω διάθεση για κουβέντα, έτσι κατευθύνομαι προς το μέρος τους. Όμως μόλις κάθομαι σε ένα σκαμπό δύο καθίσματα πιο κάτω, αφήνουν χρήματα στον σκούρο, γυαλιστερό πάγκο και σηκώνονται για να φύγουν.

Ο ένας με κοιτάζει και του χαμογελάω.

Μου ανταποδίδει το χαμόγελο. «Συστήνω ανεπιφύλακτα το Μπολ του Καπετάνιου!»

«Θα το λάβω υπόψη», υπόσχομαι καθώς μου βγάζει ένα αόρατο καπέλο και φεύγει με τον φίλο του. Στον δρόμο προς την έξοδο σταματούν να μιλήσουν με τη σερβιτόρα με την αλογοουρά, που δίνει σε εκείνον που μου σύστησε το Μπολ του Καπετάνιου ένα φιλί στο μάγουλο, συνεπώς είτε είναι όλοι ντόπιοι είτε παρέχουν εξαιρετική εξυπηρέτηση εδώ.

Στρέφω πάλι την προσοχή μου στον κατάλογο και προσπαθώ να πάρω μια απόφαση που με δυσκολεύει όλη μου τη ζωή. Να παραγγείλω τάκος με ψάρι ή ψάρι με τηγανητές πατάτες;

Εξακολουθώ να το σκέφτομαι, όταν κάποιος αφήνει μπροστά μου ένα τεράστιο μπολ με ένα εντυπωσιακά μπλε υγρό και πέντε καλαμάκια με φρούτα. Σηκώνω έκπληκτη το βλέμμα μου και βλέπω τη σερβιτόρα με την αλογοουρά να μου χαμογελάει πίσω από το μπαρ. «Το Μπολ του Καπετάνιου», λέει. «Κερασμένο από τους καπετάνιους».

«Α». Κοιτάζω προς την έξοδο, αλλά οι ηλικιωμένοι κύριοι έχουν φύγει εδώ και ώρα. «Τι καπετάνιοι είναι;»

«Ο θείος Ραλφ είναι ο αρχηγός της ομάδας μπόουλινγκ και ο Σέσιλ είναι ο ιδιοκτήτης αυτού του εστιατορίου», απαντάει. «Είναι και οι δύο ισχυροί, αλλά, όπως καταλαβαίνεις, εδώ ο Σέσιλ έχει λίγο μεγαλύτερη εξουσία».

«Όταν τον ξαναδείς, ευχαρίστησέ τον εκ μέρους μου», λέω.

Γνέφει. «Θα το κάνω. Τώρα, θα φας απόψε ή μόνο θα κολυμπήσεις;» λέει καθώς δείχνει το τεράστιο μπολ με το έντονο μπλε υγρό, κάνοντάς με να βάλω τα γέλια.

«Τι περιέχει αυτό;» ρωτάω.

«Τα πάντα», λέει. «Συν λίγη κόκα κόλα».

Πίνω μια μικρή γουλιά με το φωσφοριζέ ροζ καλαμάκι και νιώθω σαν να εισέπνευσα ζάχαρη και να κατάπια βενζίνη, αλλά με έναν ευχάριστο τρόπο.

«Φαγητό;» ρωτάει πάλι η γυναίκα. Σύμφωνα με το ταμπελάκι στην μπλούζα της, ονομάζεται Σέρι.

Της εξηγώ το δίλημμά μου. Τάκος με ψάρι ή ψάρι με τηγανητές πατάτες;

«Τάκος», απαντάει αποφασιστικά. «Πάντα τάκος».

«Τέλεια».

Αφήνω τον κατάλογο κι εκείνη εξαφανίζεται στην πόρτα

πίσω από το μπαρ. Κοιτάζω το ποτό μου και βάζω πάλι τα γέλια. Ποτέ δεν έπινα πολύ, αλλά βαθμολογώ αυτό το παρασκεύασμα με δέκα στα δέκα για την εμφάνιση. Βγάζω μια φωτογραφία και τη στέλνω στον Θίο ενώ αρχίζω να τρώω τα φρούτα από το πρώτο καλαμάκι. Εσύ αν ήσουν ποτό, απαντάει αμέσως. Να περάσεις όμορφα!

Θα το κάνω! απαντάω και μετά αφήνω κάτω το τηλέφωνό μου και περιεργάζομαι το εστιατόριο. Εκτός από εμένα, αυτή τη στιγμή στο μαγαζί βρίσκεται μια πενταμελής οικογένεια, που κάθεται μπροστά στην τζαμαρία στην είσοδο, και ένας τύπος που πίνει αργά ένα ποτήρι με κρύο νερό και τρώει μια σαλάτα στο μικροσκοπικό σεπαρέ δίπλα στον διάδρομο που οδηγεί στις τουαλέτες.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή σηκώνει το βλέμμα του από το νερό του.

Μαύρα μαλλιά, γαμψή μύτη, βλοσυρό ύφος.

Γυρίζω απότομα προς το μπαρ και παραλίγο να πέσω από το σκαμπό μου. Κρατιέμαι από τον πάγκο για να βρω την ισορροπία μου ενώ η καρδιά μου χτυπάει σαν τρελή. Ίσως να μην είναι αυτός. Ίσως το μυαλό μου και η φωσφοριζέ οροφή να μου παίζουν παιχνίδια, μετατρέποντας τις σκιές σε Χέιντεν Άντερσον.

Πίνω άλλη μια μικρή γουλιά από το Μπολ του Καπετάνιου για να πάρω θάρρος και μετά κοιτάζω χαλαρά και αδιάφορα πάνω από τον ώμο μου προς το σεπαρέ.

Δεν κοιτάζει πια προς το μέρος μου. Κοιτάζει συνοφρυωμένος κάτι μπροστά του. Σκυμμένος έτσι πάνω από το τραπέζι, δίνει την εντύπωση αρκούδας σε συγκέντρωση για τσάι, αφού όλα δίπλα του φαίνονται μικρά και εύθραυστα.

Είναι σίγουρα αυτός.

Και τώρα που τον βλέπω, ένα όχι και τόσο μικρό κομμάτι

μου θέλει να το βάλει στα πόδια και να κρυφτεί. Πράγμα που είναι παράλογο.

Δεν είναι αρκούδα. Είναι ένας τύπος που τυχαίνει να θέλει την ίδια δουλειά με εμένα. Ένας τύπος που έγραψε ένα βιβλίο που λάτρεψα!

Είναι γελοίο να τον αντιμετωπίζω σαν εχθρό, επειδή θέλουμε να γράψουμε και οι δύο την ιστορία της Μάργκαρετ. Και είναι γελοίο να τον αγνοώ, όταν κάθεται τρία μέτρα πιο κει.

Πρέπει να τον χαιρετήσω.

Πίνω άλλη μια γουλιά από το Μπολ του Καπετάνιου για γούρι και μετά πηδάω από το скаμπό μου, διασχίζω την αίθουσα και βρίσκομαι μπροστά στο τραπέζι του Χέιντεν.

Δεν σηκώνει το κεφάλι του και του δίνω λίγο χρόνο για να διαβάσει τη σελίδα, αλλά πηγαίνει στην επόμενη χωρίς να πάρει το βλέμμα του από την οθόνη του κινητού του.

«Γεια!» λέω πρόσχαρα.

Στον ήχο της φωνής μου τινάζεται και μετά σηκώνει πολύ αργά το βλοσυρό βλέμμα του, μέχρι που συναντά το δικό μου.

«Γνωριστήκαμε νωρίτερα», του θυμίζω. «Είμαι η Άλις».

«Το θυμάμαι», λέει ανέκφραστα.

«Εγώ γνωρίζω ήδη ποιος είσαι», λέω.

Σηκώνει το ένα σκούρο φρύδι του.

Κάθομαι απέναντί του και τα γόνατά μας ακουμπάνε. Πάντα αναρωτιόμουν γιατί οι πολύ ψηλοί άντρες τείνουν να βγαίνουν με αξιολάτρευτα μικροσκοπικές γυναίκες και τώρα πήρα την απάντηση. Ένας άντρας με το ύψος του Χέιντεν Άντερσον δεν μπορεί να καθίσει άνετα απέναντι από κάποια με ύψος μεγαλύτερο από ένα και εξήντα. Κι εγώ το ξεπερνάω κατά δεκαπέντε εκατοστά.

Γυρίζω στο πλάι. Εξακολουθεί να με κοιτάζει με σηκωμένο φρύδι, το οπτικό ισοδύναμο του ερωτηματικού.

«Λόγω του βιβλίου σου», εξηγώ. «Ο φίλος μας ο Λεν. Το λάτρεψα προφανώς. Όποιος το διάβασε το λάτρεψε. Μετά το Πούλιτζερ, το να το ακούς από μια τυχαία γυναίκα σε ένα μπαρ μάλλον δεν είναι συναρπαστικό, αλλά ήθελα να σου το πω».

Οι ώμοι του χαλαρώνουν λίγο. «Είσαι φίλη ή συγγενής;»

«Ορίστε;» λέω.

«Της Μάργκαρετ», διευκρινίζει.

«Τίποτα από τα δύο». Ανεμίζω το χέρι μου. «Είμαι κι εγώ συγγραφέας».

Στρέφει πάλι το βλέμμα του πάνω μου και με κοιτάζει εξεταστικά τώρα που έχει αυτή τη νέα πληροφορία. Τα μάτια του είναι πιο ανοιχτόχρωμα από όσο νόμιζα. Είναι καστανά, αλλά η απόχρωση είναι πιο ανοιχτή.

«Τι γράφεις;» ρωτάει.

«Τα πάντα», λέω. «Κυρίως ανθρώπινες ιστορίες και ποπ κουλτούρα. Δουλεύω στο *Scratch*».

Το πρόσωπό του παραμένει εντελώς ανέκφραστο. Δοκιμάζω μια διαφορετική προσέγγιση. «Έχεις ξαναέρθει στην Τζόρτζια;»

«Πρώτη φορά», απαντάει.

«Αλήθεια;» λέω έκπληκτη. «Από πού είσαι;»

«Από τη Νέα Υόρκη», λέει.

«Την πόλη ή την πολιτεία;» ρωτάω.

«Την πόλη», απαντάει.

«Γέννημα θρέμμα;» ρωτάω.

«Από την Ιντιάνα», λέει.

«Σου άρεσε;» ρωτάω.

Ζαρώνει συνοφρυωμένος το μέτωπό του ενώ το πλατύ στόμα του εξακολουθεί να σχηματίζει μια εντελώς ευθεία γραμμή. «Γιατί;»

Γελάω. «Τι εννοείς γιατί;»

«Γιατί θέλεις να μάθεις αν μου άρεσε η Ιντιάνα;» ρωτάει και ο τόνος του είναι το ίδιο εχθρικός με το ύφος του.

Πνίγω ένα χαμόγελο. «Γιατί σκέφτομαι να την αγοράσω».

Μισοκλείνει τα μάτια και οι ίριδές του σκουραίνουν. «Τι να αγοράσεις;»

«Την Ιντιάνα», λέω.

Με καρφώνει με το βλέμμα του.

Δεν μπορώ να συγκρατηθώ άλλο. Μου ξεφεύγει ένα γελάκι. «Απλώς προσπαθώ να σε γνωρίσω», εξηγώ.

Ακουμπάει τους αγκώνες του στο τραπέζι, σχεδόν σαν να με προκαλεί. Γέρνει το κεφάλι του στο πλάι και λέει το τελευταίο ίσως πράγμα που θα περίμενα. «Δεν θα πάει καλά αυτό».

Κάνω πίσω έκπληκτη και μπερδεμένη. «Ποιο;»

«Η προσπάθειά σου να με υπονομεύσεις», γρυλίζει.

«Σε τι ακριβώς αναφέρεσαι;» λέω, κοιτάζοντας γύρω μου το εντελώς άδειο πλέον εστιατόριο. «Στη Σέρι;» Γυρίζω προς το μέρος του και τα γόνατά μας ακουμπούν ξανά.

«Ποια είναι η Σέρι;» ρωτάει ενοχλημένος.

«Η σερβιτόρα μας!» Χαμηλώνω τη φωνή μου σε περίπτωση που βγει από την κουζίνα. «Αν σκόπευες να κάνεις κάποια κίνηση, μπορούσες να μου το πεις και θα επέστρεφα αμέσως στη θέση μου».

«Δεν εννοώ τη σερβιτόρα», με διακόπτει. «Εννοώ το βιβλίο».

«Το βιβλίο;» επαναλαμβάνω. Και μετά καταλαβαίνω. Εννοεί το βιβλίο. Το βιβλίο της Μάργκαρετ.

«Δεν ξέρω τι νομίζεις ότι θα καταφέρεις με αυτό» –κουνάει το μεγάλο του χέρι ανάμεσά μας– «αλλά μιλάμε για τη Μάργκαρετ Ιβς. Αυτή τη δουλειά τη θέλω και δεν πρόκειται να κάνω πίσω, γι' αυτό καλά θα κάνεις να σταματήσεις», συνεχίζει ο Χέιντεν.

Στην αρχή με ενοχλεί να μου μιλάει έτσι ένας άγνωστος.

Κάποιος του οποίου τη δουλειά θαυμάζω να με κατηγορεί ότι προσπαθώ να τον υπονομεύσω επαγγελματικά, ενώ εγώ προσπαθούσα απλώς να τον γνωρίσω.

‘Όμως κάτι άλλο αρχίζει να φουντώνει και να απλώνεται στα άκρα μου.

Είναι ελπίδα.

Έχω μάθει ότι στη ζωή υπάρχει σχεδόν πάντα μια θετική πλευρά. Και αυτή είναι μία.

Ο Χέιντεν σμίγει συνοφρυωμένος τα φρύδια και κατεβάζει τα χέρια του από το τραπέζι. «Γιατί το κάνεις αυτό;»

«Ποιο;»

«Γιατί χαμογελάς;» λέει απότομα.

Καγχάζω, σηκώνομαι και επιστρέφω στο μπαρ πετώντας, γιατί η αντίδρασή του μου αποκάλυψε κάτι πολύ σημαντικό – εννοώ πέρα από το γεγονός ότι είναι ένας δύσπιστος κυνικός.

«Επειδή», του φωνάζω, «τώρα ξέρω ότι εξακολουθώ να έχω μια ευκαιρία».

Μου απαντάει με μια γκριμάτσα και κάθομαι ενθουσιασμένη στο σκαμπό μου καθώς η Σέρι ανοίγει με τον γοφό την πόρτα της κουζίνας και βγαίνει κρατώντας τον δίσκο με τα τάκος μου. «Βλέπω ότι το Μπολ του Καπετάνιου σε έκανε να χαμογελάς», λέει.

«Είναι υπέροχο», λέω και πίνω μια μεγάλη, απολαυστική γουλιά. Πιθανόν μια από τις τελευταίες που θα μπορέσω να πιω, εκτός κι αν θέλω να καταλήξω στο νοσοκομείο ή στο κρατητήριο.

«Χαίρομαι που το ακούω», λέει. «Δεν οδηγείς, έτσι δεν είναι;»

«Όχι. Μένω στο Γκράντε Λουτσία, όποτε θα πάω με τα πόδια», της λέω.

«Ω, πήγα εκεί με τον άντρα μου, τον Ρόμπι, στον μήνα του μέλιτος», μου λέει.

Η Σέρι δεν φαίνεται αρκετά μεγάλη ώστε να είναι παντρεμένη, αλλά μάλλον αυτό ισχύει για τα δεδομένα του Λος Άντζελες. Οι περισσότερες συμμαθήτριές μου πλέον είναι παντρεμένες και οι γονείς μου παντρεύτηκαν όταν ήταν είκοσι τριών ετών, παρόλο που απέκτησαν πολύ αργότερα εμένα και την αδελφή μου.

«Θέλεις να σου φέρω κάτι άλλο;» ρωτάει με το χέρι στον γοφό.

«Αν είναι εύκολο, θα ήθελα να στείλω ένα ποτό σε κάποιον». Κάτι για να του φτιάξω τη διάθεση, όπως έφτιαξε εκείνος τη δική μου.

Το βλέμμα της Σέρι πηγαίνει στη γωνία πίσω μου και στέκεται στον μοναδικό άλλο πελάτη αυτού του εξαιρετικού εστιατορίου. «Τι σκέφτεσαι; Ουίσκι; Μπίρα;»

«Έχεις κάτι πιο μεγάλο και πιο μπλε από αυτό;» ρωτάω, δείχνοντας το μπολ μου.

«Πέρα από τις φρεσκοκαθαρισμένες τουαλέτες, όχι», λέει, «αλλά μπορώ να του προσθέσω λίγο ζαχαρωμένο ιβίσκο, για να το κάνω πιο πικάντικο».

«Αυτό θα ήταν τέλειο».

Ξυπνάω με έναν φρικτό πονοκέφαλο. Αποκλείεται να φταίει το αλκοόλ – μπορεί να μην το σηκώνω, αλλά δεν έγινα έτσι με πέντε γουλιές.

Όχι, αυτός ο πονοκέφαλος μου είναι πολύ οικείος. Στερητικό καφεΐνης.

Χτες το βράδυ, πριν σωριαστώ στα φρεσκοπλυμένα σεντόνια του κρεβατιού μου, απενεργοποίησα το ξυπνητήρι, αύξησα την ένταση του ήχου κλήσης –για την περίπτωση που μου τηλεφωνούσε η Μάργκαρετ– και τράβηξα τις κουρτίνες συσκότισης.

Το ρολόι στο κομοδίνο λέει 9:32 π.μ. Μια ολόκληρη ώρα αργότερα από αυτήν που συνηθίζω να πίνω τον πρώτο μου εσπρέσο. Σηκώνομαι από το κρεβάτι για να ανοίξω τις κουρτίνες και αντικρίζω τον λαμπερό ήλιο, τον καταγάλανο ουρανό και τα τirkουάζ κύματα που σκάνε στην ακτή από κάτω.

Είναι ενδιαφέρον που η ιδιοκτησία της Μάργκαρετ βρίσκεται στην πιο απομακρυσμένη πλευρά του νησιού, προς τα βαλτώδη νερά που χωρίζουν το Λιτλ Κρέσεντ από την ενδοχώρα της Τζόρτζια κι όχι εδώ, όπου είναι συγκεντρωμένες οι ξενοδοχειακές μονάδες, ή στα ανατολικά και στα δυτικά, στις περιοχές που προτιμούν οι εκατομμυριούχοι και οι τουρίστες.

Ίσως να θέλει να αποφύγει τον κόσμο ή ίσως να κρύβεται κάτι άλλο πίσω από αυτό. Όπως και να 'χει, σημειώνω στο

τηλέφωνό μου να το προσθέσω στη λίστα με τις ερωτήσεις, αν συμφωνήσουμε για το βιβλίο.

Η τελευταία μου σημείωση, αργά χτες τη νύχτα, λέει: *Να παίξω με τη δομή*. Μετά από μια προσπάθεια μερικών δευτερολέπτων, θυμάμαι τι εννοούσα.

Η ιδέα μου ήρθε από το βιβλίο του Χέιντεν *Ο φίλος μας ο Λεν*.

Ο Λεν Στέρλινγκ συναίνεσε να γραφτεί η βιογραφία του λίγο μετά τη διάγνωση της άνοιας. Το έκανε επειδή ήλπιζε ότι θα βοηθούσε να επιβραδυνθεί η εξέλιξη της νόσου, αλλά κι επειδή πίστευε ότι θα ήταν παρηγορητικό για την οικογένεια και τους φίλους του όταν θα έσβηνε. Όχι απαραίτητα όταν θα πέθαινε, αλλά όταν θα έσβηναν από τη μνήμη του.

Ο Χέιντεν είπε την ιστορία αντίστροφα, με κάθε κεφάλαιο να εστιάζει στον Λεν σε μια διαφορετική εποχή καθώς ξεθώριαζε η βραχυπρόθεσμη μνήμη του και μετά καθώς έχανε σταδιακά και τις παλαιότερες αναμνήσεις του.

Σε μια από τις τελευταίες τους συζητήσεις, ο Λεν είχε αποκαλύψει ότι φοβόταν μήπως χάσει τον εαυτό του, μήπως φτάσει στο σημείο που όχι μόνο δεν θα αναγνώριζε την παλιά του μπάντα ή τη γυναίκα του ή τις κόρες του, αλλά δεν θα ήξερε ούτε ποιος είναι.

Ο Χέιντεν είχε ρωτήσει τον Λεν πώς θα ήθελε να του απαντήσει αν τον ρωτούσε ποτέ: *Ποιος είμαι*;

Και κατά κάποιον τρόπο αυτή η ερώτηση ήταν ο σκελετός για ολόκληρο το βιβλίο, το θέμα του οποίου ήταν ο θρυλικός Λεν Στέρλινγκ. Ποιο είναι τελικά το ποιο σημαντικό κομμάτι της ταυτότητας κάποιου;

«Πες μου ότι είμαι ο φίλος σου ο Λεν», είχε απαντήσει ο Λεν μετά από αρκετή σκέψη.

Είχαν δουλέψει μαζί τέσσερα χρόνια για το βιβλίο. Εκείνη

την εποχή μόνο ο μάνατζερ και τα πιο κοντινά πρόσωπα του Λεν γνώριζαν τη διάγνωσή του.

Το τελευταίο κεφάλαιο, που ήταν αφιερωμένο στην παιδική ηλικία του Λεν στο Δέλτα του Μισισσιπή, απομάκρυνε τον μανδύα του θρύλου για να αποκαλύψει αυτό ακριβώς: το τρυφερό πορτρέτο ενός φίλου, ενός αγοριού που έσωζε φίδια από τα βασανιστήρια στα οποία τα υπέβαλλαν τα παιδιά της γειτονιάς, που είχε σκύψει ντροπιασμένο το κεφάλι όταν το είχαν πιάσει να κλέβει καραμέλες στα γενέθλια του μικρού του αδελφού, ενός πιο ανθρώπινου Λεν, που είχε να κάνει πολύ καιρό την εμφάνισή του.

Προφανώς δεν θα αντέγραφα τη δομή για το βιβλίο της Μάργκαρετ, αλλά ήθελα να βρω κάποια άλλη φόρμουλα που θα με βοηθούσε να πετύχω κάτι ανάλογο, που θα μου επέτρεπε να απομακρύνω τις φήμες και τις ιστορίες, για να αποκαλύψω το άτομο κάτω από όλα αυτά.

Αλλά για να το σκεφτώ περισσότερο χρειάζομαι καφέ.

Κάνω ένα γρήγορο ντους και ντύνομαι. Φοράω μια κοντή, ροζ φούστα, μεγάλα σκουλαρίκια σε σχήμα καρπουζιού κι ένα λευκό, πλεκτό μπλουζάκι. Βάζω τα σανδάλια μου, παίρνω την τσάντα, τα γυαλιά ηλίου και το κλειδί του δωματίου και βγαίνω στο δροσερό, πρωινό αεράκι. Ένα στρώμα αλμύρας καλύπτει σχεδόν ακαριαία το δέρμα μου.

Κατεβαίνω γρήγορα τα σκαλιά και μπαίνω στο αυτοκίνητό μου. Χτες, πριν τη συνάντησή μου με τη Μάργκαρετ, πήρα από ένα μαγαζί στον κεντρικό δρόμο έναν καφέ που αποδείχτηκε κακός. Έτσι, ανακάλυψα στο διαδίκτυο ένα μαγαζί με εξαιρετικές κριτικές κοντά στη γέφυρα που οδηγεί στην ενδοχώρα.

Πληκτρολογώ το όνομά του –Λιτλ Κρουασάν– στο τηλέφωνό μου και βάζω μπροστά. Αρχίζει να παίζει αυτόματα το κομμάτι των Cranberries που άκουγα στην επιστροφή από το σπίτι της

Μάργκαρετ και, καθώς βγαίνω από το πάρκινγκ του ξενοδοχείου, ανοίγω τα παράθυρα του αυτοκινήτου.

Μέσα σε λίγα λεπτά, τους φοίνικες που πλαισιώνουν τον δρόμο ανά τακτά διαστήματα διαδέχεται πιο άγρια βλάστηση: κυπαρίσσια, βελανιδιές και τεράστια αιωνόβια δέντρα και στη σκιά τους πυκνό χορτάρι.

Στρίβω αριστερά, στον δρόμο με τις τέσσερις λωρίδες που οδηγεί έξω από την πόλη και πέρα από το νησί. Παίρνω το βλέμμα μου από το GPS και κοιτάζω τα στενά δρομάκια που προσπερνάω.

Ευθεία μπροστά εμφανίζεται η έξοδος. Ένας χωματόδρομος πλαισιωμένος από φοίνικες, με ένα πλέγμα από ξύλινες, πολύχρωμες επιγραφές κάτω από μία μεγαλύτερη που γράφει Λιτλ Κρέσεντ.

Στρίβω στο δρομάκι και βρίσκομαι πλαισιωμένη από δύο όμοιες σειρές χαμηλών κτισμάτων που στεγάζουν καταστήματα, καθένα από τα οποία είναι βαμμένο στο ίδιο χρώμα με την επιγραφή του. Και οι δύο πλευρές είναι χτισμένες πάνω σε γκρίζες, ξύλινες πλατφόρμες –για προστασία σε περίπτωση πλημμύρας– και κάθε κατάσταση έχει τις πόρτες του ανοιχτές για τους πελάτες, που μπαινοβγαίνουν κρατώντας ποτήρια με καφέ.

Ο δρόμος καταλήγει σε ένα κυκλικό πάρκινγκ με άσπρο χαλίκι κι ένα τεράστιο ροζιασμένο δέντρο στο κέντρο του. Παρκάρω το αυτοκίνητο στην κοντινότερη διαθέσιμη θέση και αφήνω ανοιχτά τα παράθυρα για να μη βράσει. Βγαίνω έξω και πριν κατευθυνθώ προς το Λιτλ Κρουασάν, θαυμάζω για μια στιγμή αυτή την όμορφη γωνιά μέσα στο δάσος.

Η ουρά φτάνει μέχρι τα σκαλιά της πλατφόρμας, αλλά μέσα σε λίγα λεπτά έχω δώσει την παραγγελία μου και αφού θέλω μόνο έναν απλό καφέ, περιμένω μόνο μια στιγμή κάτω από τις

τέντες του πάνω ορόφου (υπάρχει κι ένα αίθριο στο πλάι της πλατφόρμας) πριν με φωνάξει ο έφηβος μπαρίστα, που στέκεται μέσα από το παράθυρο παραλαβής.

«Ευχαριστώ!» Παίρνω το ποτήρι μου.

Είκοσι χρόνια παθαίνω εγκαύματα στη γλώσσα κι ακόμη δεν έμαθα να προσέχω την πρώτη γουλιά, έτσι βρίσκομαι με το στόμα γεμάτο με κάτι που σίγουρα δεν είναι καφές και συνεπώς είναι αηδιαστικό.

Παραλίγο να το φτύσω, αλλά την τελευταία στιγμή πιάζω τον εαυτό μου να μην το κάνει και γυρίζω το ποτήρι για να δω το όνομα και την παραγγελία που είναι σημειωμένα πάνω του.

Πράσινο τσάι. (Ακαριαία λιγότερο αηδιαστικό τώρα που ξέρω τι είναι).

Χέιντεν. (Ακαριαία αμήχανο).

«Αυτό μάλλον είναι δικό σου», λέει μια σιγανή, βραχνή φωνή πίσω μου. Γυρίζω και αντικρίζω ένα φαρδύ στέρνο, ντυμένο με ένα μπλουζάκι κολλημένο πάνω του από τον ιδρώτα.

Γέρνω πίσω το κεφάλι μου και βλέπω μια κλείδα, ένα μήλο του Αδάμ, ένα δυνατό πιγούνι, μια γαμψή μύτη και λαμπερά, ανοιχτόχρωμα, καστανά μάτια.

Από θαύμα θυμάμαι να καταπιώ το τσάι πριν ξεστομίσω: «Γιατί είσαι βρεγμένος;».

Το ύφος του γίνεται πιο βλοσυρό καθώς μου τείνει το ποτήρι που έχει το όνομά μου γραμμένο καθαρά πάνω του. «Λέγεται ιδρώτας. Συμβαίνει όταν τρέχεις».

Παίρνω το ποτήρι και του δίνω αυτό που κρατάω. «Από τι έτρεχες να ξεφύγεις;» ρωτάω αθώα.

«Από την ανία», λέει ξερά. «Και την σκνηρία».

«Δεν ήξερα ότι υπήρχαν βραδύποδες εδώ!»

Με κοιτάζει, προσπαθώντας να καταλάβει αν σοβαρολογώ. Νιώθω το χαμόγελό μου να πλαταίνει.

Έτσι κι αλλιώς δεν προλαβαίνει να μου απαντήσει, γιατί αρχίζει να χτυπάει το κινητό του με τον ήχο της εισερχόμενης κλήσης. Κοιτάζει την οθόνη και βλέπω στα μάτια του μια λάμψη ικανοποίησης πριν κατεβάσει το χέρι του και στρέψει πάλι το βλέμμα του πάνω μου. «Θα σε αφήσω να συνεχίσεις το πρωινό σου», λέει απότομα και μετά γυρίζει, βάζει τα ακουστικά του και κατεβαίνει τα σκαλιά για να πάει στο πάρκινγκ.

«Τα λέμε εδώ γύρω!» του φωνάζω, πιέζοντας τον εαυτό μου να μην κοιτάξει τους γλουτούς του. Ή τα πόδια του. Ή την πλάτη του.

Κοιτάζει πάνω από τον ώμο του, σαν να διάβασε το μυαλό μου, και στρέφω αλλού το βλέμμα μου ενώ τον ακούω να λέει στο τηλέφωνο: «Γεια σας, κυρία Ιβς».

Λέω στον εαυτό μου ότι είναι καλό σημάδι που τηλεφώνησε πρώτα σε εκείνον.

Προφανώς θέλει πρώτα αν όχι να απολύσει, σίγουρα να μην προσλάβει έναν από τους δυο μας και μετά να ανακοινώσει τα καλά νέα στον άλλον.

Όμως σε όλη τη διαδρομή προς το ξενοδοχείο νιώθω την καρδιά μου να χτυπάει ξέφρενα καθώς τραγουδάω όσο πιο δυνατά μπορώ το «Linger», που ακούγεται λιγότερο πανηγυρικό και περισσότερο απεγνωσμένο. Σαν να χοροπηδάς επιτόπου για να διώξεις μια κρίση πανικού.

Θα είμαι εντάξει, υπόσχομαι στον εαυτό μου. Ό,τι κι αν συμβεί, θα είμαι εντάξει.

Μου έχουν συμβεί πολύ χειρότερα από το να χάσω τη δουλειά των ονείρων μου. Και αφού δεν έχω μιλήσει γι' αυτή τη δουλειά σε κανέναν εκτός από τον ατζέντη μου, κάνα δυο φίλους και τον Θίο, δεν θα απογοητεύσω κανέναν.

Ευτυχώς που δεν το είπα στη μητέρα μου. Παραλίγο να το κάνω και μάλιστα αρκετές φορές. Η ιδέα να της μιλήσω για ένα επαγγελματικό μου σχέδιο που θα την ενδιέφερε έστω και λίγο με έβαλε σε πολύ μεγάλο πειρασμό.

Αγαπάω τη μητέρα μου και σίγουρα τη σέβομαι, αλλά η λίστα με τα κοινά μας ενδιαφέροντα είναι πολύ σύντομη. Όσον αφορά τα θέματα για τα οποία αξίζει κατά τη γνώμη της να γράψω και εκείνα που μπορεί πραγματικά να έχω την ευκαιρία να γράψω, η ιστορία της πιο ισχυρής οικογένειας των ΜΜΕ της Αμερικής βρίσκεται κάπου στη μέση.

Για εκείνη, θα συνέβαλλα στην ιστορία, ενώ για μένα θα ήταν μια ευκαιρία να ανακαλύψω την ιστορία αγάπης κάτω από τις οικογενειακές τραγωδίες της Μάργκαρετ.

Μακάρι να μπορούσα να μιλήσω στον πατέρα μου για αυτό. Εκείνος μου μίλησε πρώτη φορά για τη Μάργκαρετ όταν ήμουν κοριτσάκι. Έπαιζε τους δίσκους του Κόσμο ενώ μαγεύεραν το βραδινό με τη μητέρα μου, αλλά του άρεσε ιδιαίτερα αυτό που οι θαυμαστές του ονόμαζαν «Κουαρτέτο της Πέγκι». Τα τέσσερα ερωτικά τραγούδια που έγραψε ο Κόσμο για τη Μάργκαρετ.

Ο πατέρας μου, ο μοναδικός ρομαντικός στην οικογένειά μου εκτός από μένα, ενθουσιαζόταν με τον μεγάλο τους έρωτα. Αποκαλούσε τον Κόσμο «σπουδαίο Αμερικανό παραμυθά». *Σου αποκαλύπτε όσα χρειαζόταν για να λαχταράς να μάθεις και τα υπόλοιπα.*

Μια κλήση διακόπτει το τραγούδι που ακούγεται από τα ηχεία του αυτοκινήτου και τσιρίζω σαν να με άρπαξε κάποιος από πίσω. Βγάζω φλας και μπαίνω στο πάρκινγκ ενός μικρού εμπορικού κέντρου, ενώ η μυρωδιά της καυτής ασφάλτου φτάνει στα ρουθούνια μου από τα ανοιχτά παράθυρα.

Κοιτάζω την αναγνώριση κλήσης. Η Μάργκαρετ!

Είναι καλό που πέρασε τόσο λίγος χρόνος από το τηλεφώνημά της στον Χέιντεν;

Ή μήπως σημαίνει ότι δεν χρειάστηκαν τα απαιτούμενα απολογητικά λόγια που συνοδεύουν την απόρριψη μιας προσφοράς; Μήπως αντιθέτως ήταν ένα γρήγορο *Τα λέμε τη Δευτέρα, συνεργάτη;*

«Μπορείς να το κάνεις», θυμίζω στον εαυτό μου. Ό,τι κι αν είναι. Μια δουλειά είναι μόνο.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και περνάω την κλήση στα ηχεία. «Άλις Σκοτ».

«Γεια σου, Άλις», λέει μια δυνατή φωνή που δεν μοιάζει με της Μάργκαρετ. «Είμαι η Τζόντι».

«Ω! Γεια!» Ανασυγκροτούμαι. «Πώς είσαι;»

Αγνοεί εντελώς την ερώτηση. «Η Μάργκαρετ ρωτάει αν θα μπορούσες να έρθεις σήμερα για άλλη μια συνάντηση. Ίσως για δείπνο;»

«Ναι! Βέβαια!» απαντάω. «Άρα κατά τις πέντε με έξι;»

Καγχάζει. «Μακάρι. Έχει περάσει τα ογδόντα και εξακολουθεί να τρώει σαν έφηβη. Στις οχτώ. Αλλά σεββίρουμε κοκτέιλ στις εφτά και μισή. Μην έρθεις πέντε λεπτά νωρίτερα ή αργότερα».

Ειλικρινά δεν νομίζω ότι ενδιαφέρει τη Μάργκαρετ αν θα εμφανιστώ αυτό ακριβώς το δεκάλεπτο, αλλά μάλλον νοιάζει πολύ την Τζόντι και αυτό μου αρκεί.

«Θα είμαι ακριβώς στην ώ...» Η γραμμή κλείνει πριν προλάβω να ολοκληρώσω τη φράση μου. «Παρακαλώ;»

Καμία απάντηση. Έχει κλείσει.

Αρχίζει πάλι να παίζει το τραγούδι των Cranberries και αυτή τη φορά το τραγουδάω νιώθοντας απόλυτη χαρά.